

pravi, da bi bilo treba delati šest let in bi zadostovalo 180 milijonov goldinarjev za stroške.

Naša zemlja se preminja še vedno. Pred dobrim letom se je utrgal ogromno velik kos gore nad dolino Birahi Ganga v Himalajskem gorovju. Zemlja se je daleč na okoli tresla kakor ob močnem potresu. S tem pa je bila zaprta pot mali reki, ki je odslej rastle in rastle, da se je naredilo veliko jezero, čez uro hoda dolgo in do pol ure široko, globoko pa do 180 m. Dne 25. mal. srpana m. l. se je velikanski jez predril in vode so se ulile na pokrajino ter jo preplavile. Noben človek ni izgubil življenja, ker so se prebivalci umaknili nevarnosti še ob pravem času. — Jednako se podere tu in tam marsikak gorski sklad, večkrat tudi notranjščina naše zemeljske skorje, in nekateri mislijo, da je to največ vzrok potresom.

Najdaljši most na svetu bo gradila železniška družba čez reko Misisipi pri Novem Orleansu v Ameriki. Dolg bo 3200 m, t. j. nekaj manj kakor jedno uro hoda. Dva železniška tira bodeta šla po mostu; stal pa bo kakih 14 milijonov goldinarjev.

Naše slike.

„Ilirija oživljena.“ (Priloga.) Ker imamo resno voljo, da podamo v tem letniku Slovencem v besedi in v slikah proizvodov, kakoršne le zmorejo naše sile, in ker hoče izdajateljstvo napeti v ta namen vse svoje moči, podajemo danes naročnikom kot prilogo znamenito sliko: „Ilirija oživljena“. Ta slika nam kliče v spomin in razklada po svoje to, kar nam opeva naš Vodnik v veličastni pesmi istega naslova. Podajemo jo tukaj, ker brez nje ne morejo čitatelji prav umevati slike.

Napoleon reče: Ilirija vstan! Vstaja, izdiha: Kdo kliče na dan?	Od nekdanj snežniki So najina last, Od tód se je naša Razlegala čast.
O vitez dobrótni Kaj Ti me budiš! Daš roko mogočno, Me gori deržiš!	Je Galian hraber Na Padu, pred njim Dorašen je tresel V' ozidju se Rim.
Kaj bodem Ti dala! — Poglédam okrog, Izločit ne morem Skor svojih otrók.	Že močen na morju Ilirjan je bil, K' se ladie tesat Je Rimic vučil.
Kdo najde Metulo In Terpo, moj grad? Emona, Skardona Sta komaj poznat.	Počasi pa Rimic Na vojsko ravná, Se morja navaja Premaga obá.
Nazaj spet junake Kdo bode mi dal, Ki jih se Spartanski Je vajvoda bal?	Široko razgraja Per sedem sto lét, Al sprave sosednje Ni hotel imét.

Od severja pride
Nad njega vihár,
Nevrédne gospode
Iz viškiga vdar'.

Zdaj Branci in Gotje
In Némci slové,
Ilir pa v tamnice
Pozablene gré.

Dva sedem sto soncov
Zaraša ga mah,
Napoleon trébit
Vkaže mu prah.

Ilirsko me kliče
Latinic in Grék,
Slovensko me pravio
Domači vsi vprék.

Dobrovčan, Kotóran
Primoric, Gorénc,
Pokopjan po starim
Se zove Slovénc.

Od perviga tukaj
Stanuje moj ród,
Če vé kdo za drujga,
Naj reče, odkod?

Z Bilipam in Sandram
So jméli terd boj,
Latince po mokrim
Strahval je njih roj.

Zveličana bódem,
Zavupati smém,
Godi se eno čudo,
Naprej ga povém.

Duh stópa v Slovénce
Napoleonov,
En zarod poganja
Prerojen ves nov.

Operto eno roko
Na Galio jmam,
Ta drugo pa Grékam
Priazno podam.

Na Grecie čelu
Korinto stóji,
Iliria v' sercu
Európe leži.

Korintu so rekli:
Helénsko okó;
Iliria perstan
Evrópinu bo.

Vodnik je mnogo trpel zaradi te pesmi. No, upamo, da nas ne bo nihče dolžil prevelikega prijateljstva do Francozov, ker smo podali to sliko. Saj nam tudi ni za to, da bi vstala Ilirija, pač pa za to, da vstane Slovenec iz onega spanja, iz katerega se še do danes ni vzbudil popolnoma. „En zarod poganja — Prerojen ves nov.“ Ali se ni Vodnik motil? Kje je oni zarod? Oh, Slovenec, in zlasti ti, mladi rod! Da bi umeval, kaj dela človeka velikega, kaj dela narod srečen in močen! Kje so naši junaki, kje so naši vodniki do slave in sreče? Svetovni mogočni tok nam pravi: „Slovenec, vstani!“ Ali vstajamo? Če ne vstajamo sedaj, pa bomo vstajali kmalu, ako nas ne varajo lepe naše nade. Naj torej tudi ta slika Slovence iz spanja kliče na delo v prospeh domovini. — „Smrt nedolžnih betlehemske otročičev.“ To sliko štejejo med najboljše, katere je slikal veliki laški mojster Guido Reni. Rojen je l. 1575. pri Bologni. Že je namerjal okoli l. 1610. popustiti popolnoma slikarstvo, a premislil se je. Da bi pokazal vso svojo živahno moč, naslikal je to prelepo sliko in jo postavil v cerkev sv. Dominika v Bologni. Njegovi vrstniki so jo jako cenili, mlajši slikarji pa radi posnemovali. Guido Reni zna slikati nenavadno lepe obraze, pa tudi povedati, kaj se godi človeku v srcu. To nam kaže naš jako lepi posnetek. Izvirna slika (še sedaj v Bologni) je 2 m 65 cm visoka, 1 m 70 cm pa široka.

Vse druge slike si razlagajo čitatelji lahko po naših spisih.